

BENEDEK SZABOLCS

Ballada egy csapatról (egy készülő könyv 5. fejezete)

A régi vicc szerint, amikor Ferenc József egyszer nagy tömeget látott az utcán, megkérdezte a kísérőitől, hogy hová tart ez a temérdek ember.

- Futballmérkőzésre, felség – hangzott a válasz.
- Tényleg? – kíváncsiskodott tovább a császár. – És kik játszanak?
- Az osztrákok és a magyarok, felség.
- Jó, jó, de kivel?

A Kaiser utolsó kérdése részben érthető, hiszen Magyarországot és Ausztriát évszázados közös múlt köti össze. Bár már korábban is ült Habsburg a magyar trónon (Albert 1437–1440), 1526-tól egészen 1918-ig, azaz az utolsóig bezáróan a magyar királyok abból a családból kerültek ki, amely a császári címet viselő osztrák uralkodóházat is adta. A perszónaluniónál szorosabb egybetartozást jelentett, miután a törökök kiűzését követően Magyarország a Habsburgok birodalmának szerves része lett. Innentől fogva a magyar függetlenségi törekvések legfontosabb eleme volt az ország önrendelkezésének visszaállítása – a merészebbek ezt az Ausztriától való teljes elszakadással szerették volna megvalósítani, az óvatosabbak az európai erőviszonyok ismeretében beérték volna azzal, ha Magyarország egy közös birodalom keretein belül önálló belpolitikát folytatva szabad kezet kap saját ügyeinek intézésére. Forradalom, szabadságharcok és reformtervek után utóbbiak elképzelése valósult meg: az 1867-ben létrejött Osztrák-Magyar Monarchia a legnagyobb közép-európai birodalomként komoly világpolitikai súllyal is rendelkezett, ugyanakkor csak a külvilág felé – egész pontosan az uralkodó személyét, illetve a külügyeket, a hadügyeket és a pénzügyeket, továbbá a vámuniót tekintve – jelentett egységet, egyéb téren a két ország a szimbiózis adta több-kevesebb önállósággal intézte belső dolgait.

Éppen emiatt (ahogyan az Egyesült Királyságnak sincs saját futballválogatotója, Angliának, Skóciának, Walesnek és Észak-Írországnak azonban igen) Magyarország és Ausztria nemzeti tizenegyei önállóan mérettek meg a közös múlt évtizedeiben is.

A magyar–osztrák párharcok a futballtörténelem második legnagyobb számú országok közötti összecsapását jelentik az Argentína–Uruguay találkozók után.

A két ország válogatottja először 1902. október 12-én délután háromkor, a bécsi Práterben találkozott egymással. Ez volt egyben mindkét nemzeti válogatott első mérkőzése. Igaz, az osztrákok fél évvel korábban már meccseltek a svájciakkal, ám azt nem tekintették hivatalosnak. Mint ahogy az is igaz, hogy a budapesti és a bécsi futballistákból összeverődött alkalmi gárdák az elmúlt bő egy évben ugyancsak játszottak párszor egymással, ám az első hivatalos találkozónak ez az október 12-ei számított. Még akkor is, ha akkoriban még Bécs–Budapest néven emlegették ezt az összecsapást, már csak azért is, mert a két országban a fővárosokon kívül nemigen volt futballélet.

Magyar részről nem volt felhajtás a meccs körül, osztrák részről annál inkább: Bécs utcáit teleplakátolták az eseménnyel, de hangos szóval is hirdették a fiákerekről és a sörözőkben. Talán ennek is köszönhető, hogy 500 fős közönség verődött össze.

Futballtörténelmi esemény lévén lássuk az összeállításokat:

Ausztria: Nauss – Eipalduer, Wachuda – Hüttl, Blässy, Mössmer – Wiesner, Huber, Schrammel, Studnicka, Taurer.

Magyarország: Bádonyi – Berán, Gabrovitz – Koltai, Pozsonyi, Bayer – Buda, Steiner, Pokorny, Hajós, Oláh.

Az osztrák csapatot válogató bizottság állította össze, ahogy a magyart is, ám utóbbi esetében a tizenegy futballista mellett egy edző is érkezett Budapestről, Gillemot Ferenc személyében. A házigazdák Studnicka mesterhármásával, valamint Huber és Taurer góljaival 5–0-ra győztek. Ugyanekkor megállapodás született arról, hogy a két csapat a jövőben évente kétszer (egyszer Bécsben, egyszer Budapesten) találkozik. Ezt a Monarchia fölbomlásáig, sőt kicsivel azután is, 1920-ig sikerült tartani: világháborúval és forradalmakkal dacolva két, de olykor három találkozóra is sor került évenként, 1907-től már Magyarország–Ausztria néven. Ám a gyakoriság a későbbiekben is csak részben csappant meg, 1937-ig évente egy mérkőzés szerepelt a naptárban, aminek az Anschluss és a második világháború véget vetett – bár akkoriban meg ismét Bécs–Budapest néven rendeztek nem hivatalos meccseket –, majd 1945-től ismét visszatértek az évenkénti két találkozóra. A lendület 1950-től, a két eltérő politikai rendszer befagyásától és a hidegháború kiteljesedésétől lanyhult, bár a csapatok így is viszonylag sűrűn találkoztak. E kézirat elkészültéig 137 magyar-osztrák futballmeccset tart nyilván a futballtörténelem, ebből 37

döntetlen mellett 67 magyar és 40 osztrák győzelem született. A magyarok egyébként mindjárt a második, 1903. június 11-én, Budapesten megrendezett mérkőzésen győztek (3–2).

Nem véletlen, hogy e hosszú sorban számtalan esemény között lehet szemezgetni.

A két csapat tíz év „barátkozás” után tétmérkőzésen először 1912. július 5-én, a stockholmi olimpián találkozott először – azt követően, hogy a magyar futball történetének első tétmeccsén a nemzeti csapat az olimpián közös amatőr csapatmal induló britekkel került össze, és súlyos, 7–0-s vereséget szenvedett, aminek következményeként a vigaszágon folytathatta a küzdelmeket, ahol is Németország 3–1-es legyőzését követően Ausztriával hozta össze a sors. A mérkőzés a magyarok 3–0-s győzelmét hozta, az első gólt Schlosser Imre, a magyar futball hőskorának legendás csatára, a népszerű Slózi szerezte.

A Magyarországi Tanácsköztársaság idejére eső egyetlen válogatott mérkőzést (1919. április 6.) a magyarok ugyancsak az osztrákok ellen vívták, és 2–1-re meg is nyerték, ekkor született az a csapatfotó, amelyen a magyarok balösszekötője, Schaffer Alfréd puskával a kezében szerepel. A legendás futballista ezekben a hetekben a népjóléti népbiztosságon vállalt állást.

Az osztrákok ellen játszott először a nagyválogatottban Puskás Ferenc, aki az 1945. augusztus 20-ai, a budapesti Üllői úton megrendezett, 5–2-es magyar győzelemmel végződő mérkőzésen mindjárt élete első, címeres mezben rúgott találatát is elérte, amivel a magyar csapat a 12. percben a vezetést is megszerezte. (A két csapat egy nappal korábban is találkozott, a magyarok akkor játszottak először válogatott meccset a második világháborút követően, és 2–0-ra nyertek.)

Annak emlékére, hogy az első magyar futballklub, a Budapesti Torna Club 1897-ben alakult, és ugyanazon év május 4-én – más források szerint május 9-én – került sor első mérkőzésére, az 50. évfordulóra a Magyar Labdarúgó-szövetség megint csak az osztrákokat hívta vendégeskedni. Az 1947. május 4-én az Üllői úton megrendezett találkozóra a BTC hajdani játékosa és az egykori, történelmi mérkőzés egyik szereplője, a magyar sport első olimpiai bajnoka, a neves építész, Hajós Alfréd vezette ki a csapatokat, a BTC hajdani piros-fehér csíkos mezében. A Horváth – Rudas, Szűcs, Balogh II. – Nagymarosi, Lakat – Egresi, Szusza, Zsengeller, Puskás, Patkoló összeállítású magyar válogatott 5–2-re győzött. A mérkőzés azonban nem emiatt lett igazán emlékezetes, hanem azért, mert az 50. percben, rögtön azután, hogy a magyarok Szusza góljával ismét vezetést szereztek, leszakadt a tribün egy része, és mintegy 200 néző

zuhant mélybe. Döbbenetes módon a játékot nem állították meg, a mérkőzés ment tovább, akkor is, amikor a mentők megérkeztek és elszállították a sérülteket. Szerencsére halálos sérülés nem történt.

A két szövetség eltérően számolja az egymás közötti találkozókat. Ennek az az oka, hogy 1938. április 24-ére lekötöttek egy mérkőzést, azonban közbeszólt a történelem, Hitler bevonult Bécsbe, és a Harmadik Birodalom bekebelezte Ausztriát, amely megszűnt önálló állam lenni. A футбол fontos dolog, a meccset lejátszották, ám a régi idők focija emlékére Bécs–Budapest néven, és a találkozó a részben az 1938-as vb-ezüstérmes magyar válogatott játékosaival főállító vendégek 5–3-as győzelmével zárult. Később az osztrák labdarúgó-szövetség ezt elkönyvelte hivatalos válogatott mérkőzésnek, a magyar azonban nem. Ennek eredményeként a két ország egymás közötti 100. összecsapását kétszer is megünnepelték, amikor az Európa-kupa sorozatában egymás mellé került a két válogatott. Először 1955. május 24-én Bécsben (Ausztria–Magyarország 2–2), majd október 16-án Budapesten (Magyarország–Ausztria 6–2). Utóbbi alkalommal a két csapatot Schlosser Slózi vezette a gyepre, és ő végezte el a kezdőrúgást. A mérkőzés után az egyik osztrák vezető úgy fogalmazott, hogy míg a magyarok lökhajtásos gépre ültek, addig az osztrákok maradtak a fiákernél.

Az 1956. október 14-ei bécsi, 2–0-ás vendéggyőzelemmel zárult találkozót azért érdemes megemlíteni, mert ezt a közvetlenül a forradalmat megelőző mérkőzést tekinthetjük az Aranycsapat utolsó fellépésének: a magyar válogatott a Grosics – Kárpáti, Börzsei, Kotász – Bozsik, Berendi – Sándor, Kocsis, Hidegkuti (Machos), Puskás, Czibor összeállításban léptek pályára, a gólokat Puskás és Sándor szerezték. Az október 28-ra, Budapestre tervezett, svédek elleni meccset már elsodorta a történelem vihara, Kocsis, Puskás és Czibor pedig soha többé nem játszottak a magyar válogatottban.

Mindezek után nem meglepő, hogy a nemzeti tizenegy 500. hivatalos mérkőzésére (legalábbis akkor annyinak számolták, azóta ez, mint korábban szó volt róla, módosult) a Magyar Labdarúgó-szövetség Ausztriát hívta meg. 1976. június 12-én a Népstadionban, foghíjas lelátók előtt a magyar csapat 2–0-ra győzött. Nyilasi Tibor akkor volt tizedjére válogatott.

*

1984-ben pedig kis túlzással ő kötötte össze a két ország futballját. Nyilasi egy évvel korábban szerződött az Austria Wien csapatához. Legalábbis a mai fogalmaink szerint. Mivel azonban a szocialista értékrendbe

nem fért bele a nyugatiakkal folytatott „emberkereskedelem”, a szó szoros értelmében megfogalmazva a játékjogát átengedték a bécsieknek. A lényeg ettől maradt: a népszerű Nyíl lila-fehérré cserélte addigi zöld-fehér mezét, és mindjárt az első bécsi évében parádézott: 29 mérkőzésen szerzett 26 góljával gólkirály lett, egyúttal csapatával osztrák bajnok.

Igaz, előtte már a Ferencvárosban is sikert sikerre halmozott: két alkalommal bajnok, háromszor kupagyőztes, és tagja volt a Fradi 1975-ös KEK-döntős csapatának is. 1981-ben Magyarországon is gólkirály volt, sőt az akkor lőtt 30 góljával sokáig úgy tűnt, hogy Európa legjobb góllövője lesz, mígnem a magyar bajnokság végét követően kiderült, hogy a bolgároknál Georgi Szlavkov, a Trakija Plovdiv csatára a legutolsó fordulóban mesternégyest lőtt, így Nyílnak az ezüstcipő jutott. Ugyanebben az évben viszont szerepelt az Európa-válogatottban.

Tehetségére annak idején a közelükben lakó Sebes Gusztáv, az Aranycsapat hajdani szövetségi kapitánya is fölfigyelt, neki is szerepe volt abban, hogy Nyilasi 15 évesen az Úttörőstadionból az FTC-be került, ahol 1973-ban lépett először pályára a nagycsapatban. Két évre rá, húszévesen mutatkozott be a válogatottban, és onnantól fogva kihagyhatatlannak bizonyult. Igaz, a pályáivben volt némi törés, amikor az 1978-as vb nyitómeccsén kiállították, amelyet követően az MLSZ még külön büntetéssel is sújtotta (a másik vétkesnek kikiáltott Törőcsikkel együtt). Nyilasi egy évvel később, 1979 októberében pedig annyira elkeseredetté vált – akkori nyilatkozatai szerint a szurkolói bekiabálások, mégpedig a Ferencváros táborából érkező bírálatok zavarták különösen –, hogy egészségügyi okokra hivatkozva bejelentette visszavonulását. Szerencsére négy hónappal később ismét edzésre jelentkezett.

Külföldre igazolása után nem tudott minden alkalommal a szövetségi kapitány rendelkezésére állni, csupán akkor, amikor a szerződése ezt lehetővé tette. Természetesen tétmeccsre a bécsieknek mindig el kellett engedniük. Nyilasi centert játszott Mezey György válogatottjában, oly módon, hogy amíg az ellenfél támadott, ő pihenhetett, ám labdaszerzésnél azonnal visszább kellett lépnie, és részt kellett vennie a támadásépítésben. 1984 szeptemberében tehát a többiekkel együtt készült a – magyar számítás szerinti – 126. magyar-osztrákra. Csakúgy, mint a másik „osztrák” magyar, Nyíl volt ferencvárosi játékosársa, Szokolai László, a fejjátékáról híres gólerős center, aki Nyilasival egyszerre szerződött Ausztriába, ugyancsak a határ közelébe, a Sturm Grazba, és akivel Mezey szintén számolt.

*

„A bizalmat a pályákon kell visszaszerezni!” – harsogta a Népsport címlapja 1984. szeptember 1-jén, az új szezon nyitányának napján. Ugyanennek a számnak a 3. oldalán a lap – sportújságtól némiképp szokatlan módon – *Csepeli vacsora* címmel tárcanovellát közölt az első magyar nyelvű Puskás-életrajzot is jegyző Hámori Tibor tollából. A sztori lényege, hogy a sorkatonai szolgálatát töltő fiú három nap szabadságot kap a Magyar Néphadseregtől, és hazatérésének estéjén megkérdezi az apját, hogy másnap hánykor indulnak a Csepel–Békéscsaba meccsre. A „Fater” fölhördül, hogy ő nem megy meccsre ezután a „nagy disznóság” után, nem blamálja magát, nem érdeklí a csapat. A fiú erre azzal érvel, hogy „ami elmúlt, elmúlt, mindenki megkapta a magáét, punktum”, az új csapatnak pedig szüksége van a biztatásra. A Fater azonban egyelőre továbbra is hajthatatlan. „Bundáztak – replikázik erre a fiú. – Na és? Elítéli őket minden józan ember, de nem állhat le a bajnokság! Az olaszoknál akkora botrány volt, hogy belesántultak. Rossiékát a pokolba küldték, erre később világbajnokságot nyertek! Ha a balhé idején megölték volna a labdarúgást... Nézd, a katonaságnál is ez volt a téma. De legyen már vége.” A szóváltás azzal fejeződik be, hogy a Fater rekedt hangon az új összeállítást kérdezi.

A Kádár-kor embere megtanult a sorok között olvasni, így aztán ebből a tárcából is ki lehetett hámozni a lényegét. Ahogy az 1984 nyarán a bundaüggyel valamilyen módon érintettségben lévő labdarúgók vallani kezdtek, villámgyorsan kiderült, hogy egyik ügy hozza a másikat. Ha valamelyik mérkőzésről tudottá válik, hogy vesztegetés történt, az érintett futballista vagy vezető „most már minden mindegy” alapon elkezd beszélni egy másik találkozóról is. Ráadásul olyanok neve is szóba került, akik szerepeltek a szövetségi kapitány hosszú tervei között. Az illetékesek a totóbotrány és a közvélemény figyelő tekintete nyomán nem söpörhették totálisan a szőnyeg alá a dolgot, azt viszont nem kockáztatták, hogy a világbajnoki selejtezők előtt olyan lépéseket tegyenek, amelyek túl azon, hogy alapjaiban rengetik meg az egész magyar labdarúgást, az épülő válogatotat is szétverik. Így aztán amilyen gyorsan csak lehetett, jogi csúrcsavar és hosszas eljárás mellőzésével lezárták az ügyet. A csepeliekkel elvitték a balhét, minden más érintetlen maradt. Némi tüneti kezelés történt, fölkerült a ragtapasz, aztán lehetett játszani tovább.

Mindazonáltal a feszültséget lehetett tapintani. A bundaügy hullámai nem múltak el nyomtalanul, további nyomasztó emlékként pedig ott volt

a válogatottnak a főpróbán Mexikótól elszenvedett veresége. Ráadásul a bajnokság krémjét jelentő kupacsapatok botlottak az európai kupák első fordulójában. Szeptember 18-án a Videoton hazai pályán sovány, egygólos előnyt szerzett a Dukla Prahával szemben. Másnap az MNK-győztes, ugyanakkor továbbra is másodosztályú Siófok pályaválasztóként (Székesfehérváron) 1–1-es döntetlent játszott a görög Larisszával, miközben az UEFA-kupán a Manchester United 3–0-ra kitömte a Rába ETO-t, a BEK-ben pedig a Honvédot 3–1-re alázta a kiscsapatnak vélt svájci Grasshoppers. Két héttel később a magyar csapatok közül kizárólag a Videoton élte túl az első kupafordulót, a székesfehérváriaknak ezzel megkezdődött a döntőig vezető menetelésük az UEFA-kupában.

Szeptember 20-án Mezey György keretet hirdetett. A leginkább kapus-téren adódtak gondok. Kovács Attilát eltiltották, Disztl Péter pedig még a bajnokság rajtja előtt izomhúzódást szenvedett, ami lassan jött csak rendbe. Törőcsik is egy korábbi sérüléssel bajlódott, és noha ő rendszeresen pályára lépett az Újpesti Dózsában, a szövetségi kapitány úgy ítélte meg, hogy régi formáját egyelőre nem nyerte vissza. Nagyjából ez volt a helyzet a tavasszal ugyancsak bevetett Kiss Lászlóval is. Közben Hajszán betegséggel kínlódott, és Hannich se volt teljesen egészséges.

A feszült hangulatot – természetesen a korábban a színészkedéssel is kacérkodó Sándor Tubi gyúró mellett – Payer András és Harangozó Teri próbálta oldani, akik a stáb meghívására a tatai edzőtáborban dalestet adtak a játékosoknak. (Bár lehet, hogy ők jobban örültek volna a korosztályuknak inkább megfelelő R-Go-nak vagy a P. Mobilnak.)

Mezey a kispesti Andrusch mellé a Vasas kétszeres válogatott kapusát, Kakast hívta a keretbe, amelybe egy újonc is bekerült. A villámgyors és gólerős támadó, Kiprich József 17 évesen szerepelt először a Tatabánya csapatában, ahol a kirobbanthatatlannak tartott, rutinos P. Nagyot szorította ki a jobbszélső posztjáról. Közben az ifjúsági és utánpótlás-válogatottakban végigjárta a számléírást, és korosztályában európai hírnévre tett szert. Mindezek ellenére a magyar–osztrák vb-selejtező napján a Népsport címlapján hozta a szenzációsnak számító hírt: Kiprichre kezdőként számít a kapitány.

Az osztrákok kellő önbizalommal érkeztek Budapestre. Ők már túl voltak egy mérkőzésen: ha a vártnál nehezebben is, de 2–1-re legyőzték a csoport leggyengébbjeként számított Ciprust. A magyarok igyekeztek bizakodva nyilatkozni a mérkőzés előtt, ám megszólalásaikból érezhető volt a feszültség. A Képes Sportnak már a meccs után megjelent, 1984. október 2-ai számában Mezey elárulta, hogy a Mexikótól elszenve-

dett váratlan vereség nyomán még a játék és a csapatszerkezet átalakításán is komolyan elgondolkodott:

– Nem tagadom: azután a meccs után kétségek támadtak bennem – mondta a Pintér István főszerkesztő által készített interjújában. – És úgy gondoltam, hogy alaposan módosítani kell az eredeti elképzelésemen, kombinálva a taktikát, mondjuk Schachnert és Prohaskát követő emberfogással kellene semlegesíteni. Teljesen zárt kapuk mögött, Tatabányán ki is próbáltuk ezt a megoldást. Eltelt egy félóra, és azt mondtam magamnak: „Nagy marha vagy, te, Gyuri, ha a hosszú hónapok óta kidolgozott és mérkőzések egész során egészen jól bevált megoldást feladod egyetlen, különböző okok miatt csúfosan végződött mérkőzés miatt.” És eszerint küldtem pályára a csapatot.

Amelyet közvetlenül a meccs előtt, az öltözőben Sándor Tubi tigris-üvöltésekre biztatott, hátha emígyen tudják még a legutolsó percekben is fölpörgetni magukat.

1984. szeptember 26-án este 7 órától ez a két gárda találkozott a Népstadion gyepszőnyegén, egyesek szerint 15 ezer, mások szerint 30 ezer, megint mások szerint 45 ezer néző előtt (néhány források biztosra veszik, hogy az adatok retusáltak, a lelátókon nagyon kevesen voltak, még úgy is, hogy a katonák, a nyugdíjasok és a diákok ingyen mehettek be – sőt azok is, akik annak mondták magukat):

Magyarország: Andrusch – Csuhay (Sallai), Róth, Garaba, Varga – Kardos, Nagy A., Détári – Kiprich, Nyilasi, Esterházy

Ausztria: Koncilia – Dihanich, Pezzey, Messlender, Pregesbauer – Gisinger (Drabits), Gasselich (Hörmann), Weber, Prohaska – Schachner, Polster.

Nyugodtan ki lehet jelenteni, hogy a fordulatot a szünetben végrehajtott magyar csere jelentette. Igaz, addig se lehetett panasz a magyar válogatottra: sorra vezette a támadásokat, Esterházy kétszer is gólhelyzetbe került, a második alkalommal bravúrral hátrított a rutinos Koncilia. Közben a vendégeknek is akadtak lehetőségeik, sőt a 24. percben a vezetést is megszerezték, miután az ifjú csillag, Polster remekül ugratta ki Schachnert, aki lerázta a keresztezni próbáló Róthot, és a tehetetlen Andrusch mellett 12 méterről a hálóba lőtt. Ezt követően ismét Koncilia percei következtek, úgy tűnt, az osztrák hálóőr kivédi a magyarok szemét, sorra Esterházy, Nyilasi, Détári, majd megint csak Détári lövését védte.

Az világosan látszott az első félidőben, hogy az osztrákok a bal oldalon vezetik a legveszélyesebb támadásaikat, a gól is onnét született. Csuhay

játszott már jobbátvédet, de nem ez volt az igazi helye. Bár derekasan küzdött, kicsit darabosan mozgott, felfutásokra pedig egyáltalán nem vállalkozott. Mezey a szünetben behozta helyére Sallait, akinek az oldalvonal melletti terület volt az igazi játéktere. Ez döntő lépésnek bizonyult. A „Sala” és „Kicsi” becenevekre egyaránt hallgató Honvéd-játékos nem csak végigrobogta a második félidőt, hanem még arra is maradt energiája, hogy semlegesítse a legnagyobb osztrák sztárt, Prohaskát.

Az 50. percben az addig is kiváló teljesítményt nyújtó Kiprichet csupán szabálytalanul tudták az osztrákok megállítani. Az ugyancsak remekül játszó Détári ívelte be jobbról a szabadrúgást, hajszálpontosan középre, ahol az érkező Nagy A. mintegy 6 méterről a kapu bal oldalába fejtelt.

Begyakorolt, elsajátított figura volt, a taktika része. Nagy Antal pár hónappal korábban ugyanilyen gólt fejtelt a spanyoloknak.

A következő pillanatban egy kupacban volt a magyar csapat. Szinte látni lehetett, ahogy gördül lefelé a nagy kő a mellkasokról. Megszületett a várva várt egyenlítés. Ezzel a görcsök is leestek a lábakról.

Pár perccel később Sallai lövését védte Koncilia, aki viszont a 62. percben megint tehetetlennek bizonyult: Esterházy iramodott meg a bal oldalon, remekül kényszerítőzött Nyilasival, és a visszakapott labdát 16 méterről helyezte a hálóba.

A vezetés birtokában a magyar csapat továbbra is ugyanazzal a lendülettel rohamozott. A 78. percben a rövid ideig tartó felfüggesztést követően a válogatottba ugyancsak visszakerült Varga tálalt a győri ügye után szintén visszatérőnek számító Kardos elé, az ismét újpesti középpályás azonnal lőtt, a labda pedig Koncilia kezét érintve került a kapuba.

Kardosnak már csak azért is óriási elégtétel volt ez a gól, mert Mezey a mérkőzés előtt, a tatai edzőtáborban komolyan fontolgatta, hogy súlyproblémái miatt hazaküldi. Végül maradhatott, amiben egyszerre volt szerepe annak, hogy óriási elánnal fogyásba kezdett, valamint annak, hogy a játékosok megkérték a kapitányt, ne küldje el a Józsit.

Három perccel később Détarit buktatták a 16-oson belül, azonban a híres francia játékevezető, Vautrot síjja néma maradt.

Nem sokkal később megint a szőke középpályás került helyzetbe, Kiprich beadása után fejtelt, ám Koncilia kiütötte a hálóba tartó labdát – valahogy úgy, mint utolsó momentumként a túloldalon Andrusch Webernek a szöglet utáni fejesét.

Aztán amikor elhangzott a mérkőzés végét jelző hármasszó, egyszerre minden meg lett bocsátva. Már nem volt miért beszélni keserűségről és rossz előjelekről. A magyar futballválogatott az előzetes várakozá-

sokon felül szerepelve legyőzte Ausztriát. Nem is ez a tény keltett első-sorban meglepetést, hanem sokkal inkább az, hogy mennyire simán ment. A mérkőzés után az osztrák szövetségi kapitány, Erich Hof elárulta, hogy minimum egy pontra számított Budapesten, és meglepte, hogy a magyarok talpra álltak nemcsak a Mexikótól elszenvedett vereség, hanem az után is, hogy az első félidőben még vesztesre álltak. Lendületes játékkukra pedig nem találtak ellenszert.

A győzelemmel Magyarország mindjárt első mérkőzése után a selejtezőcsoport élére ugrott.

Igaz, a másik favoritként számontartott Hollandia még nem lépett pályára.

Kolozsvári Grandpierre Miklós: Alkalmatlan pillanat